

kravene om bl.a. genbesættelse af stillingerne er for dårlige i orlovsordningerne, og fordi vi ikke har behov for at trække endnu flere ud af arbejdsmarkedet og over på overførselsindkomster.

Samtidig vil jeg gerne understrege, at Venstres mere principielle holdning er, at orlovsordninger måske burde være et overenskomst-anliggende og ikke en skatteyderfinansieret ordning. Pudsigt nok var det her emne slet ikke til diskussion i de netop overståede overenskomstforhandlinger, sikkert fordi arbejdsmarkedets parter læner sig tilbage, i forventning om at Folketinget vil løfte den opgave for parterne.

Det kan også virke lettere pudsigt, at mens vi her på den første arbejdsdag efter pinse diskuterer en udvidelse af orlovsordningerne og dermed en yderligere forøgelse af de offentlige udgifter, har vi hele weekenden i pressen læst om regeringens planlagte stramninger og indskrænkninger i økonomien. Det kan da også godt være, at regeringen og venstrefløjten endnu en gang finder sammen i en enighed, hvor huskere, pensionister og andre med små indtægter må holde for på grund af lavere rentefradrag og højere grønne afgifter, men Venstres holdning er klart, at den nødvendige opstramning bør ske gennem offentlige besparelser og ikke gennem et endnu højere skattepres, hvilket vi tror vil blive resultatet af disse forslag.

Ved gennemførelse af den foreslåede forhøjelse vil endnu flere fanges i den fælde, hvor det bedre kan betale sig at gøre brug af offentlige ydelser i stedet for at være på arbejdsmarkedet.

Det er Venstres opfattelse, at vi i dag har rigeligt med mennesker, for hvem det at gå på arbejde kan være en dyr fornøjelse, fordi de vil miste penge i forhold til passiv forsørgelse, og derfor skal vi ikke forværre situationen yderligere ved at forhøje satserne.

I bemærkningerne til lovforslaget fra SF begrundes fremsættelsen af forslaget med, at børnefamiliernes vilkår var et vigtigt emne i valgkampen, og at viljen til at hjælpe børnefamilierne skulle prøves af. Jeg vil da gerne understrege, at Venstre ikke har givet udtryk for, at den eneste måde at hjælpe børnefamiliernes på var at forhøje orlovsydelsen. Tværtimod har Venstre lagt op til, at kommunerne skulle have frihed til at lade pengene følge barnet, således at den fleksibilitet, som både SF og Kristeligt Folkeparti efterlyser, bliver reel og forældrene stilles over for en ægte valgfrihed.

Venstre er meget interesseret i, at børnefamiliernes får bedre vilkår, og vi er sikre på, at mange også aktivt ville vælge friheden og fleksibiliteten, hvis de fik muligheden. Ved at lade pengene følge børnene vil vi kunne skabe en enkel ordning, hvor forældrene selv bestemmer pasningsformen og derigennem også kan passe børnene, hvis de vælger det.

Venstre vil give friheden til at vælge præcis den pasningsform, der passer forældrene bedst, og ikke begrænse mulighederne til kommunale tilbud, hvor gode de end kan være. Dermed får forældrene retten til selvstændigt at vælge den pasningsform, der passer dem, hvad enten det er en kommunal pasningsordning, en ung pige i huset-ordning, eller at de simpelt hen selv passer børnene.

Havde SF's og Kristeligt Folkepartis forslag lagt op til den valgfrihed, decentralisering og forbedring af børnefamiliernes vilkår, havde Venstre gerne støttet forslagene og dermed skabt de rammer for børnefamilier, som vi alle gerne ser. Nu er forslagene i stedet for blot et spørgsmål om at trække endnu flere ud af arbejdsmarkedet, om end kun for en kort periode, og samtidig øge statens udgifter. Derfor kan Venstre ikke støtte forslagene.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu forestiller jeg mig ikke, at debatten her fører frem til, at SF og Venstre bliver enige om et familiepolitisk syn, så jeg skal undlade at forsøge at overbevise nogen om, at det kan være tilfældet.

Men jeg vil godt gøre hr. Kristian Jensen opmærksom på det mere økonomiske spørgsmål, at i og med at man hæver ydelsen til børnepasningsorloven, vil der også ske det, altså rent samfundsøkonomisk, at presset på de kommunale institutioner vil blive mindre, og i dag er det jo sådan, at en lang række kommuner ikke er i stand til at opfylde pasningsgarantien. Andre kommuner opfylder pasningsgarantien ved at proppe alt, alt for mange børn ind i uhensigtsmæssige lokaler, og dermed er der meget sygdom blandt børn, hvilket i øvrigt også giver en lang række omkostninger, lægeudgifter, dagpengeudgifter og lignende, til forældrene.

Så hvis man ser det ud fra en samfundsøkonomisk vinkel, er udgiften ved at hæve børneorlovsydelsen ikke synderlig. Tværtimod opnår man noget andet – men her er vi måske ikke